

Sygn. akt VI GC 1521/17/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2018 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) Spółki z o.o. w K.

przeciwko:

Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółki z o.o. w K. kwotę 5 215,00 zł (pięć tysięcy dwieście piętnaście złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty;
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 848,70 zł (osiemset czterdzieści osiem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1521/17/3

UZASADNIENIE

Powódka (...) sp. z o.o. w K. pozwem z dnia 13 czerwca 2017 roku wystąpiła przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W. z pozwem o zapłatę kwoty 7 306 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w skutek kolizji drogowej z dnia 3 lutego 2017 r. uszkodzony został pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanej A. J.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawy szkody jest pozwana. Pozwana wynajęła od powódki pojazd zastępczy marki S. (...) za dobową stawkę najmu wynoszącą 246 zł brutto. Okres najmu trwał od 7 marca 2017 r. do 13 kwietnia 2017 r. tj. 31 dni. W dniu 10 sierpnia 2015 r. poszkodowana przeniosła umowę cesji na powódkę wierzytelność przysługującą jej od pozwanej z tytułu zdarzenia z dnia 3 lutego 2017 r. Pozwana wypłaciła powódce jedynie częściowe odszkodowanie w kwocie 320 zł. Powódka wezwał pozwaną od zapłaty.

W dniu 29 sierpnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNc 1348/17 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała okres najmu pojazdu zastępczego uznając za uzasadniony 4 dniowy okres najmu. Pozwana wskazała, że uszkodzony pojazd był jezdny, wobec czego oddanie pojazdu do warsztatu naprawczego mogło nastąpić po skompletowaniu koniecznych do naprawy części. Pozwana zakwestionowała również, przyjętą przez powódkę dobową stawkę najmu, uznając ją za zawyżoną. Ponadto pozwana wskazała, że poinformowała poszkodowaną, że może zorganizować na jej rzecz najem pojazdu zastępczego równocześnie informując, że w przypadku skorzystania z oferty najmu innego podmiotu, dobową stawkę najmu zostanie zweryfikowana od kwoty 80 zł brutto.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 3 lutego 2017 r. uszkodzony został pojazd marki H. (...) o nr rej. (...) należący do poszkodowanej A. J.. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwana.

Dowód: informacja z (...) (k. 73-78), akta szkody (k. 115).

Pozwana nie zaoferowała poszkodowanej możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego.

Dowód: zeznania świadka A. J. (k. 109-110).

Pozwana sporządziła pismo zawierające informacje o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego przez pozwaną oraz o weryfikacji dobowego czynszu najmu pojazdu zastępczego w przypadku skorzystania z oferty innego podmiotu.

Dowód: pismo z 14 lutego 2017 r. (k. 64).

Poszkodowana A. J. na czas naprawy uszkodzonego samochodu na podstawie umowy najmu z dnia 7 marca 2017 r. wynajęła od strony powodowej samochód zastępczy klasy C. Strony ustali dobową stawkę za wynajmem na kwotę 246 zł brutto. Samochód zastępczy wynajmowano w okresie od dnia 7 marca 2017 r. do dnia 13 kwietnia 2017 r.

Dowód: wniosek o najem pojazdu zastępczego (k. 12), umowa najmu (k. 13-11), historia naprawy (k. 14), kalkulacja naprawy (k. 70), faktura VAT (k. 72).

W dniu 13 kwietnia 2017 r. poszkodowana i powódka zawarły umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przelał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do uzyskania zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego w związku ze szkodą z 3 lutego 2017 r.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 15-16).

W dniu 29 kwietnia 2017 r. powódka wystawiła na rzecz poszkodowanej fakturę VAT na kwotę 6 200 zł netto tj. 7626 zł brutto tytułem wynajmu samochodu zastępczego klasy C przez okres 31 dni.

Dowód: faktury VAT (k. 17).

Pozwana wypłaciła tytułem najmu pojazdu zastępczego odszkodowanie w kwocie 320 zł.

Dowód: pisma pozwanej (k. 65-69).

Wezwaniem do zapłaty z dnia 4 maja 2017 r. oraz 18 maja 2017 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7626 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 18-20), potwierdzenie odbioru (k. 21-22).

Uszkodzenia pojazdu mogły powodować znaczne problemy w przypadku jego użytkowania. Uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wynikający z logistyki przebiegu likwidacji szkody wynosił 30 dni. Uzasadniona dobowa stawka najmu dla pojazdu klasy C wynosi 150 zł netto tj. 184,50 zł brutto.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 118-123), ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. D. (k. 164-165), cenniki (k. 23-31), umowa z 1 czerwca 2016 r. (k. 140-145).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o dokumenty, które pod względem treści i formy nie budziły wątpliwości.

Sąd przyznał w całości atrybut wiarygodności zeznaniom świadka A. J. bowiem są rzeczowe, logiczne i korespondujące z zebraną w sprawie dokumentacją.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść opinii biegłego sądowego M. D. uznając, iż wnioski opinii oraz opinii uzupełniającej pozostawały rzetelne, logiczne i odpowiadały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) sp. z o.o. w K. przeciwko pozwanej Towarzystwu (...) S.A. w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszym postępowaniu zastosowanie znajdują przepisy odpowiedzialności deliktowej z art. 415 k.c., do której przesłanek należą zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 k.c.).

Z kolei zgodnie z art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule 435 § 1 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednocześnie zgodnie z § 2 w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. Zgodnie z art. 435 § 1 k.c. prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie

ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanej.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Strona pozwana podniosła, że informowała poszkodowaną o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego. Pozwana do akt sprawy przedłożyła pismo zawierające informację o możliwości zorganizowania przez pozwaną najmu pojazdu zastępczego jednak nie przedłożyła żadnego dowodu dla wykazania, że w/w pismo zostało doręczone poszkodowanej.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, nie sposób zgodzić się z poglądem strony pozwanej, jakoby poszkodowana decydując się na droższą ofertę strony powodowej nie zastosowała się do obowiązku minimalizacji szkody. Pozwana nie wykazała zgodnie z zasadą a art. 6 k.c., że propozycję złożyła poszkodowanej, a ta z niej nie skorzystała.

Zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody można by postawić poszkodowanej jedynie w sytuacji wykazania przez stronę pozwaną, iż rzeczywiście miała ona możliwość zapoznania się z propozycją przedstawioną przez stronę pozwaną i mimo zapoznania się z taką propozycją bezzasadnie ją odrzuciła. Strona pozwana w żaden sposób nie wykazała jednak, iż w istocie informacja ta doszła do wiadomości poszkodowanej. Na powyższą okoliczność nie przedstawiła żadnego dowodu, chociażby w postaci dowodu nadania lub odbioru wskazanego pisma. Ponadto z zeznań poszkodowanej wynika, że pozwana nie otrzymała od pozwanej informacji o możliwość zorganizowania najmu

pojazdu zastępczego. Należy zatem uznać, że strona pozwana nie wykazała, iż zaferowała poszkodowanej możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego po stawce 80 zł za dobę.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego który stwierdził, że uszkodzenia pojazdu mogły powodować znaczne problemy w przypadku jego użytkowania. Zdaniem biegłego uzasadniony okres najmu samochodu zastępczego wynikający z logistyki przebiegu likwidacji szkody wynosił 30 dni. Biegły wskazał, że uzasadniona dobową stawką najmu dla pojazdu klasy C wynosi 150 zł netto tj. 184,50 zł brutto. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego sądowego. Zdaniem Sądu uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego wynosił 30 dni natomiast uzasadniona stawka najmu wynosiła 150 zł netto tj. 184,50 zł brutto.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za zasadne w części i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 215 zł ($184,50 \text{ zł} \times 30 = 5 215 \text{ zł}$).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 13 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 5 215 zł złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 2 091 złotych oraz dochodzonych od tej kwoty odsetek orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 366 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, oraz 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) co daje łączną kwotę 2 183 zł. Na koszty procesu pozwanej składały się kwoty: 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 597,60 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sądowego oraz 1800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego co daje łączną kwotę 2 414,60 zł. W związku z powyższym łączny koszt procesu wyniósł 4 597,60 zł. Powódka utrzymała się ze swoim żądaniem w 71 %, a zatem 29 % kosztów postępowania powinno obciążyć powódkę ($4 597,60 \text{ zł} \times 29 \% = 1 334,30 \text{ zł}$). Powódka poniosła koszt w wysokości 2 183 zł, a zatem różnicę ($2 183 \text{ zł} - 1 334,30 \text{ zł} = 848,70 \text{ zł}$) powinna zwrócić mu pozwana o czym orzeczono w 3 punkcie sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk